

Drago Cenčič

PA SEJ TO NE MORE BITI RES (Gretka in Jože)

»Zginiva brž, Jože, bojim se.«

»Mirna bod. Ni panike. Vse je v redu. Ampak kako si zaloputnila tista vrata. Še dobr, da je bla takšna gužva tam not in da ljudje tega niso porajtal. Tega mi drugič ne delat.«

»Vem, Jože, imaš prav, ampak živci, saj veš. Nisem še navajena tega.«

»Dobr, ne skrb. Vse mam pod kontrolo. Z mano boš dobr shajala.«

»Kaj pa če nama kdo sledi. Si pogledal kaj nazaj?«

»Mirna bod, ti pravim. To ne gre tako hitr. Preden bo tip v tisti gužvi videl, da nima več keša, bo minilo še nekej časa. Hiti počas, pa s pametjo. Vse sem preštudiral, tamle bova zginila v tisti vežo. Še par korakov. Evo, sva že dobra in zdej greva čez tist dvorišče z delavnicami in na drugi strani ven v ulico, kjer mava avto. Te pa moram vseen pohvalit, da si se dobr obnašala v trgovini. Ko sem ti pokazal tistega tipa z debelo denarnico na ritnem žepu, si šla prec v akcijo. Kako si se dobr prerivala zraven njega. Joške si mu prinesla kar na pladnju. Tako je buljil vate, da je name kar pozabil. Nisem imel težkega dela in koj je bila denarnica pri meni. Ampak čuden tip pa je to le bil.«

»Kako misliš to, čuden tip?«

»Evo, sva že pri avtu. Ti bom pol to povedal. Alo, izvol not, lisička moja. Takoj užge tale mašina, to je super. Zeeenk se že peljeva.«

»Zakaj mi tako praviš, Jože?«

»Zato, ker si dobra baba Gretka moja in prefrigana tud. To si mi že dokazala, sej sva do zdej že tretjič bla v akciji in spet nama je šlo dobr. Maš nekej več šol kot jaz in to je tud dobr. Moja šola je bil tist Džovani, naj mu bo lahka slovenska zemljica. Bil je mojster in večkrat je rekel San Antonio di Padova, pomagaj, da kej ukradeva. In je šlo. Krasno, sami zeleni semaforji. Zdej no, to pa na vod čutim, zdejle je najbrž tisti čuden tip spoznal, da nima keša.«

»Čakaj, zdaj mi pa moraš povedati, zakaj čuden tip.«

»Veš, priznam, da je tud meni šlo mal za nohte. Ko sem mu sunil denarnico, se je tip kot v filmu s počasnim posnetkom obrnil in se zabuljil vame. Ta pogled pa je bil tako trapast in prec nato, mu je pa šlo kar mal na smeh bedaku. Sam ne vem zakva. Jaz sem najprej mal obstal, pol pa sem se znašel in sem mu še kar prijazn pokimal. Kva pa sem hotel družga in potem sva se midva drug za drugim izgubila iz trgovine. Kar naj se reži, sem si mislil, ampak kdor se zadnji smeje, se smeje najslajš. Ni kej.«

»Dobro si povedal, ni kaj.«

»Jasn, ti se kar mene drž in vse bo v redu. Glej tle bova parkirala in v miru božjem pregledala tole denarnico. Precej zguljena se mi zdi, kva ne bi bla, če je morala stalno prenašat takšno težo, kot dones. Ampak, čak, kva pa je tole. Sej tuki ne vidim nobenga keša. Vsa denarnica je polna enih časopisnih odrezkov. Pa sej to ne more bit res. O, madona. Pa kakšen čudak je bil ta tip? Kva je mislil? Vseen nisem imel dobrega občutka. Detektiv ali policaj ni mogel bit. Gotov kakšen novinar, ti se grejo vse sorte traparije. Raziskovalni novinar, kva vem. Nategnil me je na čist s to denarnico, piiizda.«

»Piiismo, Joože!«

»Kakšen pisem?«

»Ne nisem tega mislila, ampak tukaj je pa le nekaj napisano in to s črnim flomastrom.«

Denarja pa ni.

Ne kradi več, lopove.

Resnica boli.

»Ha, ha, Jože, ha, ha, ha. Ta je pa dobra. Saj to je haiku. Haiku ti je napisal!«

»Kva je to, hajku? Majku mu jebem njegovo, novinarsko. O, jebemti!«

»Ne, Jože, pozabi to. Ne se sekirat. Kar je, zdaj je. Kaj bova pa sedaj naredila?«

»Nič, ampak tega tipa ne bi hotel še kdaj srečat. Sto mu bogov, njegovih. Za nekaj časa ne bova več hodila po tem koncu. To je. V nedeljo greva na Brezje.«

»Na Brezje? Od kdaj pa ti to?«

»Ja, na Brezje. Tam delajo dobr kšeft in tud ljudi bo velik na kupu. Kar mene poslušaj, lisička moja.«